

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยและอภิปรายผลตามลำดับดังนี้

4.1 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนตามปกติ และได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏผลดังนี้

4.1.1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบหลังเรียน (Posttest)

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N)	คะแนนทดสอบหลังเรียน	
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)
กลุ่มทดลอง	33	34.88	6.10
กลุ่มควบคุม	33	29.18	7.61

4.1.2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดสององค์ประกอบของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดสององค์ประกอบ (Two way analysis of variance) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งตัวแปร	d.f.	SS	MS	F	F-Value
วิธีสอน	1	535.515	535.515	29.478**	.000**
ความสามารถ	2	1867.4855	933.742	51.399	.000
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอน กับความสามารถ	2	84.939	42.470	2.338	.105
ความคลาดเคลื่อน	60	1090.000	18.167	-	-
รวม	65	3577.939	55.045		

*P< .05

จากตารางที่ 2 แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางวิจัยที่ตั้งไว้

4.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยในการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติ ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของ วิไล (2534) ที่พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยวิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทองสถิต (2522) และ เพ็ญสุข (2528) ที่ทำการวิจัยในระดับมัธยมศึกษา พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มนักเรียนที่สอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสอนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยตนเอง และตรงกันกับผลการวิจัยของ Sharon Mitchell Wooton (1984) และ Elizabeth Dunkin (1978)

ซึ่งได้ทำการวิจัยและศึกษาเรื่องประสิทธิภาพในการเรียนการสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนและพบว่านักเรียนที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีอื่น นอกจากนี้ยังมีผลงานการวิจัยที่ใช้วิธีสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับวิธีสอนอื่น ๆ ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้อีก เช่น ผลการวิจัยของ Lynn E Henrichson (1978) ได้ทำการทดลองสอนการอ่านออกเสียงให้นักเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้เพื่อนช่วยสอนพบว่านักเรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียน และทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้องรวมทั้งได้เข้าใจความหมายของรูปแบบของประโยคในขณะที่อ่านหรือฟังเสียงคำนั้น ๆ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ M.A.A.Celani (1979) ทำการศึกษาเรื่องการนำเอาวิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนไปใช้ในการพัฒนาทักษะในการสื่อสารของนักเรียน (Communication Skills) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการสื่อสารดีขึ้น มีความสามารถในการพูดดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ellis Kaistina Maria (1981) พบว่านักเรียนที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนกับครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับอย่างเห็นได้ชัด และวิธีสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนใช้ได้ดีในการสอนเขียน และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนดีขึ้นมาก

จากการศึกษางานวิจัย ที่ใช้วิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้ง นี้ ได้แก่ ผลการวิจัยของ ปรีชา (2524) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซ่อมเสริมทักษะการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยครูเป็นผู้ดำเนินการ นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการ และนักเรียนผู้ช่วยสอนและครูเป็นผู้ดำเนินการ ให้ผลไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ช่อแก้ว (2525) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่เรียนโดยวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง พบว่ากลุ่มนักเรียนที่สอนโดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ให้ผลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสอดคล้องกับ Milum Robert Baker (1982) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อนพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนกับครูตามปกติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่เมื่อเปรียบเทียบเฉพาะกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ แล้วพบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้นักเรียนยังมีการพัฒนาในด้านพฤติกรรมและการเข้าร่วมกิจกรรมรวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มดีขึ้น

จากผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ นักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้

1. การเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้เกิดการเรียนรู้ในหลาย ๆ สถานะ คือ แทนที่จะต้องเรียนจากครูคนเดียวก็เปลี่ยนไปเรียนรู้จากแหล่งอื่น ๆ ด้วย เช่น เพื่อนนักเรียนด้วยกันเองหรือจากอุปกรณ์การสอน นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความรู้แน่นขึ้นจากการที่ไปสอนนักเรียนคนอื่น หรือจากการที่มีเพื่อนมาช่วยทบทวนบทเรียนให้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดของ V.L.Allen(1976 อ้างถึงใน เพ็ญสุข 2528) ที่ว่านักเรียนผู้สอนจะได้เรียนรู้อีกครั้งหนึ่งในขณะที่ทำการสอน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการทบทวนไปในตัว และในขณะที่ทำการสอนก็อาจจะพบปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนผู้สอนจะรู้สึกภาคภูมิใจ (Pride) และรู้สึกว่าตนได้รับความสำเร็จ (Accomplishment) ซึ่งนำมาสู่ทัศนคติที่ดีในการเรียน

2. การเรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนได้ทำกิจกรรมใหม่ๆ และมีสื่อให้เพียงพอต่อการทำกิจกรรมกลุ่ม จึงเป็นผลช่วยให้นักเรียนมีความสนใจ ตั้งใจเรียน กระตือรือร้นในการเรียนและทำกิจกรรมแข่งขันกัน อีกทั้งนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมการทำงานกลุ่ม การช่วยเหลือกัน ซึ่งทุกคนภายในกลุ่มมีโอกาสช่วยเหลือและแสดงความคิดเห็นในการทำกิจกรรมช่วยกันตลอดเวลา และเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งน่าจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามปกติ

3. การเรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ นักเรียนเก่ง : นักเรียนปานกลาง : นักเรียนอ่อนเป็น 1:2:1 กลุ่มละ 4 คนเท่า ๆ กันทุกกลุ่มและเปลี่ยนกลุ่มใหม่ทุกชั่วโมง ทั้งนี้โดยไม่คำนึงถึง เพศ ทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียนที่จะแข่งขันกันระหว่างกลุ่มซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอดิศักดิ์ (2530) ที่ทำการวิจัยผลการจัดกลุ่มนักเรียนทำปฏิบัติการแบบกลุ่มอิสระ กลุ่มคละ และกลุ่มเหมือน ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยทางด้านทักษะกระบวนการและความสนใจของกลุ่มคละมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอิสระ และกลุ่มเหมือน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ M.A.A. Celani (1978) พบว่าการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ก่อให้เกิดการแข่งขันระหว่างนักเรียนแต่ละกลุ่มซึ่งมีผลโดยตรงต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน และนักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการสื่อสารดีขึ้น จากการที่ได้เรียนกันอย่างใกล้ชิด

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มที่ได้รับวิธีสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามปกติทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน รู้สึกสบายใจ รู้สึกเป็นอิสระกล้าซักถามปัญหาข้อข้องใจต่างจากเพื่อน ผู้ที่เข้าใจเป็นผู้ช่วยสอนโดยไม่ต้องเกรงว่าจะเป็นที่ตลกขบขัน อีกประการหนึ่งภาษาที่ใช้พูด ใช้อธิบาย ก็เป็นภาษาที่ใช้อยู่ในกลุ่มในวัยเดียวกันทำให้ง่ายต่อการเข้าใจยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของช่อแก้ว (2525) และเพ็ญสุข (2528) ที่พบว่า วิธีการให้นักเรียนสอนกันเองสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ การเรียนรู้จากเพื่อนด้วยกันทำให้นักเรียนเกิดการเข้าใจได้ดีและเหมาะสมอันเนื่องมาจากวัยของเด็กที่ใกล้เคียงกันซึ่งการที่ทั้งนักเรียนผู้เรียนและนักเรียนผู้สอนได้ใช้ภาษาพูดในระดับเดียวกันย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจง่ายขึ้น

5. การกระตุ้น การให้แรงเสริมเกี่ยวกับการให้คะแนนเพื่อให้นักเรียนเกิดการแข่งขันกันระหว่างกลุ่มก็มีผลที่ทำให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือกันปรึกษากัน โดยที่ผู้ที่เข้าใจในบทเรียนจะอธิบายและสอนเพื่อนเพื่อที่จะทำคะแนนของกลุ่มให้ได้มากที่สุด

6. จากการสังเกตของผู้วิจัยเองพบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนดำเนินไปอย่างดีเพราะนักเรียนรู้สึกเป็นกันเอง หมดความกังวลใจและมีการปะทะสัมพันธ์ (Interaction) กันอย่างดีระหว่างนักเรียนในกลุ่ม นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบในการเรียนและทำให้มีความสนใจในการเรียนสูง เนื่องจากมีทัศนคติที่ดีในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lorraine Plank Berlin (1979 อ้างถึงใน เพ็ญสุข, 2528) ที่พบว่า การสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอนทำให้เกิดการปะทะสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนมากขึ้น ทั้งยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนดำเนินไปด้วยดี